

1.

Pes oňuchával môj kufor. Na to, že ide o psa cvičeného na hľadanie drog, to bol neuveriteľne chľpatý exemplár, možno hovawart, a práve som ho chcela poškrabkať medzi ušami, keď vyceril zuby a výhražne zabrechal. Potom si sadol a energicky pritískal ňufák na stenu kufra. Colník sa tomu čudoval rovnako ako ja, dvakrát prešiel pohľadom zo psa na mňa a znova naspäť, potom vzal kufor a povedal: „No, tak sa teda pozrime, čo tam naša Amber zaňuchala.“

No super. Som sotva pol hodiny na britskej pôde a už ma podozrievajú, že pašujem drogy. Skutoční pašeráci v rade za mnou sa určite práve sakramentsky potešili, vďaka mne

mohli teraz nerušene prejsť cez kontrolu so svojimi švajčiarskymi hodinkami alebo diskodrogami. Ktorý rozumný colník si totiž zavolá z radu pätnásťročného dievča s blondým vrkočom, keď by si mohol vybrať nervózne vyzerajúceho týpka s prefíkanou tvárou tam vzadu? Alebo toho podozrivo bledého chlapca so strapatými vlasmi, ktorý v lietadle zaspal ešte predtým, než sme vzlietli. Niet divu, že sa teraz tak škodoradostne vyškiera. Jeho tašky boli určite prepchaté množstvom ilegálnych tabletiiek na spanie.

Ale ja som sa rozhodla, že si nenechám pokaziť dobrú náladu, napokon, za kontrolou na nás čakal úžasný nový život, s presne takým domovom, o akom sme vždy snívali.

Hodila som upokojujúci pohľad na svoju malú sestru Miu, ktorá už prešla kontrolou a netrpezlivo prešlapovala na mieste. Všetko bolo v poriadku. Žiaden dôvod vzrušovať sa. Bola to len posledná prekážka, ktorá stála medzi nami a spomínaným úžasným novým životom. Let prebehol hladko, žiadne turbulencie, takže Mia nemusela vracieť a ja som výnimočne nesedela vedľa nejakého tučného chlapa, ktorý by mi zaberal opierku na ruku a smrdel pivom. A hoci ocko rezervoval letenky ako obvykle u jednej z nízkonákladových leteckých spoločností, ktoré vraj tankujú málo paliva, lietadlo sa nedostalo do problémov, keď sme krúžili nad londýnskym Heathrowom, kým sme mohli pristáť. A potom tam bol ešte aj ten pekný tmavovlasý chlapec, ktorý sedel v rade predou mnou na opačnej strane a nápadne často sa obracal smerom ku mne a usmieval

sa na mňa. Takmer som sa mu prihovorila, ale potom som to nechala tak, lebo listoval v časopise pre futbalových fanúšikov a pri čítaní sa mu pery pohybovali ako prvákovi. Mimochodom, ten istý chlapec teraz zízal dosť zvedavo na môj kufor. Vôbec, všetci zvedavo zízali na môj kufor.

Veľkými očami som sa pozrela na colníka a nasadila svoj najmilší úsmev. „Prosím... nemáme čas, let mal meškanie a celú večnosť sme čakali na batožinu. A vonku čaká naša mama, aby vyzdvihla mňa a moju malú sestru. Svätosväte prisahám, v mojom kufri sa nachádza len kopa špinavej bielizne a...“ Keďže som si práve v tom okamihu spomenula, čo sa v kufri ešte nachádza, na chvíľu som zmĺkla. „... v každom prípade žiadne drogy,“ dodala som potom trošku nesmelou a vyčítavo som sa pozrela na psa. Také hlúpe zviera!

Colník ľahostajne zodvihol môj kufor na stôl. Jeden z jeho kolegov ho rozzipsoval a otvoril. Hneď bolo všetkým okolo stojacim jasné, čo pes zaňuchal. Lebo, celkom úprimne, teraz na to skutočne nebolo potrebné mať citlivý psí čuch.

„Čo do pekla...?“ spýtal sa colník a jeho kolega si zapchal nos, zatiaľ čo začal vyťahovať jednotlivé kusy oblečenia na stranu. Divákovi sa muselo zdať, že moje handry neskutočne smrdia.

„Syr z biosférickej rezervácie Entlebuch,“ vysvetľovala som, zatiaľ čo moja tvár nadobudla podobnú farbu ako vínovočervená podprsenka, ktorú ten chlap práve držal v ruke. „Dva a pol kila švajčiarskeho syra vyrobeného zo su-

rového mlieka.“ Ale nepamätám si, že by tak smrdel. „Chutí lepšie, ako vonia, naozaj.“

Amber, ten hlúpy pes, sa otriasol. Počula som, ako sa ľudia chichocú, skutoční pašeráci si určite mädlili ruky. Čo robil ten pekný tmavovlasý chlapec, som radšej ani nechcela vedieť. Asi bol len jednoducho veľmi rád, že som si od neho nevyžiadala telefónne číslo.

„Tomu hovorím skutočne geniálna skrýša na drogy,“ povedal niekto za nami a ja som sa pozrela na Mia a ťažko si vzdychla. Mia si tiež vzdychla. Mali sme naozaj naponáhlo.

Pritom bolo z našej strany obzvlášť naivné myslieť si, že medzi nami a naším úžasným novým životom stojí už len ten syr – v skutočnosti syr iba predlžoval čas, keď sme boli skalopevne presvedčené, že máme pred sebou úžasný nový život.

Iné dievčatá snívali pravdepodobne o iných veciach, ale Mia a ja sme po ničom inom netúžili tak, ako po skutočnom domove. Na dlhšie ako na jeden rok. A aby každá z nás mala vlastnú izbu.

Toto bolo naše šieste sťahovanie počas ôsmich rokov, čo znamenalo: šesť rôznych krajín na štyroch rôznych kontinentoch, šesťkrát začínať na novej škole, šesťkrát uzavrieť nové priateľstvá a šesťkrát povedať „dovidenia“. Boli sme profesionálky v balení a vybaľovaní, náš osobný majetok sme obmedzili vždy na minimum a je ľahké uhádnuť, prečo žiadna z nás nehrá na klavír.

Mama bola literárna vedkyňa (s dvoma doktorátmi) a takmer každý rok prijala miesto pedagóga na nejakej inej univerzite. Do júna sme bývali v Pretórii, predtým v Utrechte, Berkeley, Hyderabad, Edinburghu a Mníchove. Naši rodičia sa pred siedmimi rokmi rozviedli. Ocko bol inžinier a mal v sebe podobný nepokoj ako mama, čo znamená, že menil svoje bydlisko rovnako často. Ani len naše prázdniny sme nemohli tráviť na jednom a tom istom mieste, ale vždy tam, kde náš ocko práve robil. Momentálne pracoval v Zürichu, vďaka čomu boli tieto prázdniny v porovnaní s inými nádherné (vrátane rozličných horských túr a jednej návštevy v biosférickej rezervácii Entlebuch), ale bohužiaľ nie všetky miesta, na ktoré ho už práca zaviedla, boli pekné. Lottie niekedy vrela, že by sme mali byť povďačné, že sme vďaka našim rodičom spoznali toľký kus sveta, ale, celkom úprimne, keď trávite leto na okraji priemyselnej zóny nejakého mesta, je vďačnosť len veľmi obmedzená.

Od jesenného trimestra začala mama učiť na Magdalen College, čím sa jej splnilo jedno veľké želanie. Už desaťročia snívala o tom, že dostane miesto na Oxforde. Malý vidiecky dom z 18. storočia, ktorý si prenajala trochu mimo mesta, splnil aj náš sen. Konečne by sme sa usadili a mali skutočný domov. V materiáloch z realitnej kancelárie vyzeral dom romanticky a útulne, plný strašidelných tajomstiev od pivnice až po podkrovie. Bola tam veľká záhrada so starými stromami a kôlnou, a z izieb na prvom po-

schodí bol – aspoň v zime – výhľad na Temžu. Lottie tam plánovala pestovať zeleninu, variť vlastný lekvár a stať sa členkou ženského vidieckeho klubu, Mia si chcela postaviť dom na strome, zaobstarat veslársky čln a chovať sovu, a ja som snívala, že v podkroví nájdem škatuľu so starými listami a budem pátrať po tajomstvách domu. Okrem toho sme bezpodmienečne chceli zavesiť na stromy hojdačku, najlepšie nejakú zhrdzavenú železnú posteľ, v ktorej sa dá ležať a pozerat na nebo. A najmenej každý druhý deň by sme organizovali pravý anglický piknik a dom by voňal po keksoch, ktoré by Lottie vlastnoručne upiekla. A možno aj po syrovom fondue, lebo náš dobrý syr z biosférickej rezervácie Entlebuch rozdelili colníci pre našimi očami na tak malé kúsočky, že sa s ním už nič iné nedalo urobiť.

Keď sme konečne vošli do haly – mimochodom, nebolo žiadnym porušením zákona doviezť do Británie syr na kilá, ale ako darček pre Lottie už nemal význam – stačila mame menej ako jedna minúta, aby nechala náš sen o živote na vidieku prasknúť ako mydlovú bublinu.

„Došlo k malej zmene plánu, myšky moje,“ povedala, keď nás pozdravila, a hoci sa žiarivo usmievala, svoje výčitky svedomia mala napísané v tvári.

Za ňou sa približoval muž s prázdny m batožinovým vozíkom a bez toho, aby som sa dôkladne pozrela, hneď som vedela, kto to bol: Zmena Plánu osobne.

„Nenávidím zmeny plánu,“ zamrmlala Mia.

Mama sa napäto usmievala. „Táto sa vám bude páčiť,“ klamala. „Vitajte v Londýne, v najvzrušujúcejšom meste na svete.“

„Vitajte doma,“ dodal pán Zmena Plánu príjemným hlbokým hlasom a naložil našu batožinu na vozík. Ja som zmeny plánu nenávidela tiež, a to z celej duše.